

Urgai

Miquel Bulnes

Ik ben Urgai, heerser over de steppe. Mijn stem temt luipaarden. Mijn handen bedwingen leeuwen. Mijn ogen schieten vuur en de hemel licht op.

Ik ben Urgai, heerser over de steppe. Van de zuidelijke hoogvlakten tot de cascaden in het westen, door de donkerte van oerwouden en over de eeuwige sneeuwvelden weerklinkt mijn naam. Vervult met angst de harten van mijn vijanden.

Ik schreeuw en de aarde beeft.

Ik ben Urgai, heerser over de steppe. Mijn hart behoort aan de rivierprinses. Zij is zacht en mooi, met ogen hoekig als vuurstenen en een kin rond als de maan. Wanneer zij spreekt druppelen haar woorden in de rivier en vormen kringetjes in het water.

Ik ben Urgai, bedwinger van de honger.

Het gebochelde meervolk dat 's zomers glinstert in de golven, riep mijn hulp in. Zij beloofden mij de schedel van hun medicijnman, als ik hen zou bevrijden van de honger. Ik zegde toe hen te helpen, want de schedel van de medicijnman gaf licht in het duister en was een kostbaar bezit voor een krijger van de steppe.

Dus ik zocht de honger op – de honger die alles verteert en die huist in de zielen van de behoeftigen – en ik beval haar zich terug te trekken in de woestijn.

Hooghartig lachte zij in mijn gezicht en zei: 'Ik ben de honger die alles verteert. Landen heb ik verdord, volken heb ik uitgestorven. Breng mij een wezen dat niet buigt voor mijn kracht en ik zal het meervolk sparen in hun ellende.'

Ik toog naar mijn steppe alwaar ik een neushoorn ving, die ik bracht voor de honger en ik daagde haar uit het te verteren. En dat deed zij. Niets restte er van het dier dan stof en as, dat wegstootte in de droogte.

In de westelijke grenswouden ving ik een oerboom (die snel zijn maar zich moeilijk kunnen verbergen): ik spande een net en wachtte tot de oerboom erin liep en zich verstrikte. Krijgshaftig sleepte ik hem mee terug naar de honger, toegejuicht door het uitgemergelde meervolk.

Ik klopte mijzelf op de borst en de donder weergalmde tot in de hemel.

De oerboom wierp ik voor de voeten van de honger, overtuigd dat deze te veel voor haar zou zijn, maar ik vergiste mij. De honger verteerde hem moeiteloos. Wederom moest ik op zoek.

Dus ik zocht en ik zocht en ik zocht onafgebroken naar een onverteerbaar wezen, maar ik al wat ik voor de honger bracht verslond zij: een mammoet, een wijngaard, een waterval...

Na negen maal negen dagen arbeid viel ik in een diepe slaap, een slaap waaruit ik ruw werd gewekt door de geest van de overleden broer van mijn vaders neef. Hij droeg mij op een kiezelsteen te vangen en deze door de honger te laten verteren. Ik volgde zijn raad op, want – al had de broer van mijn vaders neef bij leven te weinig hersenen om een waterbuffel van een leeuw te onderscheiden en was hij overleden toen hij vergat zijn hart te laten kloppen – het doodgaan had hem wijs en alwetend gemaakt.

Ik ving aldus een kiezelsteen, springend in het halfduister en bracht deze voor de honger. 'Hoe durf je een dergelijk klein wezen voor mij te brengen!' hoorde zij mij, maar hoe langer zij de steen verteerde, des te harder de steen werd. Uitgeput gaf de honger op. Ik zag mijn kans waar en sloeg haar naar de woestijn, die ik omcirkelde met stenen om haar in te sluiten. Onmachtig huilde en smeekte zij, en zij begon de stenen een voor een kapot te slaan. Op een dag zal zij alle stenen hebben gebroken tot zandkorrels en zal zij uit de woestijn ontsnappen, maar tot die dag ben ik Urgai, heerser over de steppe en bedwinger van de honger die bijna alles verteert.

Het gebochelde meervolk was bevrijd, maar nu zij niet langer geteisterd werden door de honger, nam hun dankbaarheid snel af en zij wilden mij niet langer de schedel van hun medicijnman overhandigen. Ik moest nemen wat mij toekwam. De medicijnman protesteerde en beet mij in mijn hand, maar uiteindelijk bemachtigde ik zijn schedel en hiermee begaf ik mij naar het paleis van de rivierprinses.

De cliënt betreft een tweeënveertigjarige man, gescheiden, vader van twee kinderen, tot drie jaar geleden werkzaam als computerprogrammeur. Na zijn ontslag, onderdeel van een

reorganisatie binnen zijn bedrijf, is hij psychisch en sociaal gederailleerd, en sindsdien is hij met tussenpozen dak- en thuisloos.

Op 8 mei jongstleden was de assistentie van onze dienst met spoed vereist in verband met een incident bij de woning van de ex-vrouw van onze cliënt. Zij had hem dronken op haar stoep aangetroffen met een hondenkop onder zijn arm en hierop de politie gebeld.

De rivierprinses kon de poorten niet voor mij openen en haar jaloerse stiefvader stuurde de paleiswachters op mij af, rechtgeaarde blauwe mannen met witte gezichten.

Bij aankomst van de politie bleek hij coöperatief, maar ernstig verward, reden voor hen onze dienst in te schakelen.

Zij waren zichtbaar geroerd door mijn liefde voor de prinses, maar hun gezworen trouw lag bij haar stiefvader de Grije Prins. Zij konden mij de doorgang niet toestaan.

Bij aankomst troffen wij de cliënt aan in verwaarloosde toestand, met een bloedende wond aan zijn hand die medische behandeling behoefde.

Mijn intentie was geweest om bij de poort van het paleis te blijven posten tot danwel de Grije Prins, danwel de Rivierprinses naar buiten kwam, maar mijn aanwezigheid was elders vereist. Halflingen verzochten mij hen te vergezellen naar hun drasland. Zij brachten mij bij hun koning.

Het intake-gesprek verliep curieus.

Ik bemerkte een verandering aan de koning.

Hoewel hij in voorgaande jaren meermalen bij mij in therapie was geweest, leek hij mij nu niet te herkennen, of althans voor iemand anders te houden.

Zijn hoofd was veranderd in een vissenkop. Dus ik vroeg hem waarom hij het hoofd had van een vissenkop. Hij prijste mijn opmerkzaamheid en legde het uit.

Zoals het protocol voorschrijft trachtte ik hem ertoe te bewegen zich vrijwillig te laten opnemen onder de voorwaarde dat hij zich aan drie afspraken zou houden.

Hij vertelde: 'Een maand en een jaar geleden redde ik een bergreus die in het moeras was gevallen van de verdrinkingsdood en hierom vergunde hij mij drie wensen.'

1. een avondklok

'Mijn eerste wens was de macht over het licht en het duister, waardoor ik kon maken dat het voortaan licht was gedurende de dag en donker in de nacht.'

2. geen gebruik van verdovende middelen

'Ten tweede wenste ik dat hij bij mij de behoefte aan vrouwen wegnam, want de wens maakt het vlees zwak en een koning behoort sterk te zijn.'

3. trouwe inname van de aangeboden psychomedicatie

'En als derde wens vroeg ik: Verander mijn hoofd in een vissenkop.' De koning stond op en hief fier zijn vissenkop. Ik boog voor zijn wijsheid en prijste mijzelf gelukkig bevriend te zijn met de nobele halflingen en hun koning.

In eerste instantie leek hij genegen tot vrijwillige opname.

Als teken van vriendschap nodigde hij mij uit te zwemmen in de heilige modderpoel.

Het feit dat de cliënt zich plotseling uitkleedde tot op de onderbroek deed ons echter besluiten toch tot een inbewaringstelling over te gaan.

Ik was een bijzondere gast temidden van de halflingen, die mij kleedden, mijn honger stilden, mijn dorst laafden en met mij hun gerstekorrels deelden, korrels waaraan zij geestverruimende eigenschappen toeschrijven.

De therapie met anti-psychotica begon spoedig effect te sorteren.

Zij begeleidden mij dagelijks naar het moeras.

Simultaan werd gestart met psychotherapie.

Duistere stemmen borrelden omhoog uit het moeras. Bedwelmend en verstikkend.

De cliënt werd geleidelijk aan rustiger en zijn wanen en hallucinaties verdwenen.

De wereld om mij heen vervaagde en niet langer kon ik droom van werkelijkheid onderscheiden.

Spoedig restte er niets van de halve wilde die we hadden opgenomen. De cliënt bleek een rustige, aimabele man, zij het met een wat treurige inslag. Gepassioneerd kon hij vertellen over zijn jeugd in Kenia, waar zijn vader ontwikkelingswerker was. Hij betreurde zeer het land ooit te hebben verlaten. Op de sociale werkplaats legde de cliënt zich toe op het onderhoud van fietsen, en hij gaf aan een opleiding te willen volgen tot dierenverzorger. Werk in de informatie-technologie zag hij niet meer zitten.

In het contact met andere mensen bleef hij sterk terughoudend, maar ook op dit vlak werden vorderingen geboekt. Hij ontving bezoek van zijn ex-vrouw en twee kinderen, en deed in de gezelschapsruimte mee met de bordspelletjes van de medebewonders.

Wij stelden de voorlopige diagnose "Schizofrenie met overwegend dissociatieve kenmerken". Na enkele weken leek de situatie dermate stabiel dat in samenwerking met het maatschappelijk werk een reïntegratie-traject kon worden uitgestippeld.

Langzaam ontwaakte ik. Hoe lang ik onder de invloed van de verstikkende dampen buiten mezelf was getreden kon ik niet uitmaken, maar het moet zeker meerdere uren geweest zijn, want de zon stond geheel anders aan de hemel.

De waanbeelden van onze cliënt keerden echter onverwachts terug. Naar later zou blijken had hij op dat moment ruim een week zijn medicatie niet ingenomen.

En plotseling ontwaarde ik een glimp van de rivierprinses. Het kostte mij tijd de volledige zeggenschap over mijn krachten en zintuigen te herwinnen, maar met al mijn wilskracht kroop ik langzaam naar haar toe. Haar beeld werd duidelijker en ik kwam zo dichtbij dat ik haar kon aanraken.

De situatie escaleerde toen hij een andere bewoonster in het rookverblijf aanzag voor zijn ex-vrouw.

Ik omhelsde haar. Geëmotioneerd slaakte zij kreten van vreugde.

De cliënt betastte haar en sloeg zijn armen om haar heen, waarop zij in paniek raakte en luid begon te schreeuwen. Een van de verpleegkundigen kwam tussenbeide en wist haar te verlossen uit zijn greep.

Nin, de halfdemon met de negen koppen, gezonden door de Grijze Prins, sleurde haar uit mijn armen en dreigde haar kwaad te doen. Ik leidde zijn aandacht af, waardoor de prinses kon ontsnappen.

Hij schopte de verpleegkundige in zijn kruis. Een collega snelde toe om te assisteren, hierbij de kar met maaltijden omver stotend. De chaos was compleet toen - tot overmaat van ramp - een andere bewoner het brandalarm activeerde. Een luide sirene klonk op de afdeling en de sprinklers sprongen aan.

Snel als zij was, kon ik de rivierprinses niet bijhouden, maar mijn hart weet dat wij elkaar zullen weerzien, want ons lot is verenigd in de sterren.

De cliënt wist te ontsnappen uit de kliniek, waar hij tot op heden niet meer naar is teruggekeerd.

Ik was buiten het moeras gedwaald en besloot mijn weg terug te zoeken naar de steppe. Lange tijd doolde ik in de westwouden...

Recentelijk werd hij gesignaleerd op Utrecht Centraal Station...

...waar ik jaagde op everzwijnen...

...graaierend in de vuilnisbakken,...

...en sliep in boomhutten.

...zich ontlastend in telefooncellen.

Uiteindelijk vond ik de geheime doorgang terug naar mijn thuisland.

Toen ik aldaar naar hem op zoek ging, was hij inmiddels vertrokken. Zijn huidige verblijfplaats is onbekend.

Ik ben Urgai, heerser over de steppe, reiziger naar afgelegen werelden. De honger heb ik bedwongen, halfdemonen heb ik getrotseerd. Een vorst is teruggekeerd op zijn troon.

Ik schreeuw en de aarde beeft.

Mijn ogen schieten vuur en de hemel licht op.